

เพราะไม่เชื่อ

๒๕๐๐

๑๓

๑๕๕๑

เพราะไม่เชื่อ

๒๕๐๐

จัดพิมพ์ในงานศพ

เรืออากาศเอก ประวัตต์ เอมอมร
เรืออากาศเอก สมศักดิ์ สังขะตะววรรณ
เรืออากาศเอก ประวิทย์ บุญเสริม
เรืออากาศเอก ประสิทธิ์ กสิรักษ์
เรืออากาศตรี สุวัฒน์ ไวตรวจโรค
เรืออากาศตรี สวัช เวียงวลัย
จ่าอากาศโท สุวรรณ กลิ่นศรีสุข

สมาชิกกองทัพอากาศ

ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม จังหวัดพระนคร

วันจันทร์ที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๐

คำนำ

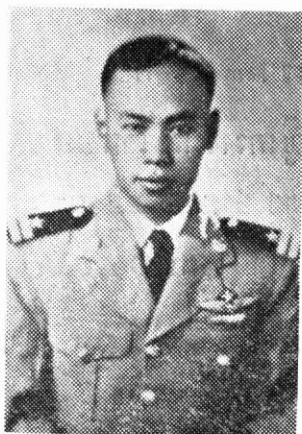
ใน พ.ศ. ที่แล้ว ไ้ในาเรื่องชาตก ๒ เรื่อง มา
เรียบเรียงเข้าชก “ เพราะไม่เชื่อ ” พ.ศ. นี้ก็คง
ดำเนินตามแนวนน เพราะเรื่องชาตกที่เขาเกิดตน
ยังพอมอย จึงจัดทำพิมพ์ ๒ เรื่อง

กำลังที่จะบรรดาลให้เกิดความเจริญ รุ่งเรือง ของ
บุคคลหรือของกิจการไม่ว่าจะน้อยหรือใหญ่ มักผูกกัน
เพียง ๒ ประการ คือ กำลังผลึก และกำลังฉด ส่วน
กำลังสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ กำลังทรง ไม่ค่อย
จะใคร่พูดถึงนัก เหมือนกันว่าไม่จำเป็นตองมี แต่ท
จริงน สำคัญเป็นทสท จำเป็นตองมีอย่างยง เรื่อง
ต่าง ๆ ที่ให้คตนน จุดสำคัญก็เพื่อส่งเสริมกำลังส่วนน
จึงมีคุณค่าควรแก่การสคยศรยพงอยู่ทุกกาลสมัย.

กองอนุศาสนาจารย์

กรมยุทธศึกษาทหารอากาศ

มี.ค. ๒๕๐๐

ประวัติ

เรืออากาศเอก ประวัติ เอมอมร

เรืออากาศเอกประวัติ เอมอมร เป็นบุตร พันเอก
แปลก และนางลักษณะ เอมอมร เกิดเมื่อวันที่
แรม ๑๑ ค่ำ เดือน ๗ ปีเถาะ ตรงกับ ๒๕ มิถุนายน
๒๔๗๐ ที่บ้านเลขที่ ๕๗๕ หมู่ ๖ ตำบลบ้านน้อย
อำเภอเมืองสระบุรี จังหวัดสระบุรี

ภรรยาชื่อ อุกม เป็นบุตรหลวงพัฒนสุภา (พรหม
พัฒนชัย) และนางพัฒนสุภา (อรุณ พัฒนชัย)

มีบุตรธิดารวม ๓ คน คือ

๑. เด็กหญิงดวงวิมล เออมอมร

๒. เด็กชาย ประเวศ เออมอมร

๓. เด็กชาย ฟู เออมอมร

เรืออากาศเอกประวิทย์ เออมอมร สำเร็จการศึกษาวชิราวุธวิทยาลัยชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนโยธินบูรณะ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๕

ได้เข้าศึกษาต่อในโรงเรียนทหาร สำเร็จการศึกษากลับจากโรงเรียนเตรียม นายร้อยทหารบก พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้ขึ้นทะเบียนทหารเมื่อ ๑ พฤษภาคม ๒๔๘๕ มี

เครื่องหมาย ท.บ. ๒๔๘๕ และสำเร็จการศึกษา พ.น. ๒๖๗๖

จากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าชั้น ๓ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๒ ได้รับพระราชทานยศเป็นว่าทนายเรืออากาศตรี รับเงินเดือนชั้น ๒๕ เดือนละ ๕๐ บาท เมื่อ

๑ พฤษภาคม ๒๔๕๒ และบรรพชารับราชการประจำ
กรมเสนาธิการทหารอากาศ

ต่อมาได้มีคำสั่งกองทัพอากาศให้ย้ายไปเป็นศิษย์
การบิน กองโรงเรียนการบิน จังหวัดนครราชสีมา
เมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๔๕๒ ได้สำเร็จการศึกษาเลื่อน
ชั้นเป็นนักเรียนประจำกอง เมื่อ ๑ มกราคม ๒๔๕๕

ได้รับยศทหารตามลำดับดังนี้

วาทเรืออากาศตรี	เมื่อ ๑ พฤษภาคม ๒๔๕๒
เรืออากาศตรี	,, ๑ มกราคม ๒๔๕๓
เรืออากาศโท	,, ๑ มกราคม ๒๔๕๕
เรืออากาศเอก	,, ๑ มกราคม ๒๔๕๗

ได้เคยปฏิบัติราชการทัพรวม ๑ ครั้ง คือ—

ระหว่าง ๓ ตุลาคม ๒๔๕๗ ถึง ๓ มกราคม
๒๔๕๘ ได้ปฏิบัติราชการร่วมกับสหประชาชาติ
ในกรณีสงคราม ณ ประเทศเกาหลี

ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ และ
เหรียญตามลำดับดังนี้

๑. เบญจมาภรณ์มงกุฎเมื่อ ๕ ธันวาคม ๒๔๕๓

๒. เหรียญชัยสมรภูมิ (เกาหลี่) เมื่อ ๑๔
กุมภาพันธ์ ๒๔๕๘

๓. เบญจมาภรณ์ช้างเผือก เมื่อ ๕ ธันวาคม
๒๔๕๘

เรืออากาศเอกประวิทย์ เขมอมร ได้ถึงแก่กรรม
เนื่องจากเครื่องบินประสพอุบัติเหตุ เครื่องยนต์ของ
ลงนอกสนามทิ้งหวัดตก เครื่องบินไฟไหม้ เมื่อ
๒ มกราคม ๒๕๐๐

ประวัติ

เรืออากาศเอก สัมศักดิ์ สังฆะตะววรรณ

เรืออากาศเอก สัมศักดิ์ สังฆะตะววรรณ เป็นบุตร
นาวาตรี สวัน และนางมณฑา สังฆะตะววรรณ เกิด
เมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๒๕ ที่บ้านปากน้ำคลองสัญญาเขตทหาร
เรือ ตำบลสวนลุมพินี อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร

ภรรยาชื่อ นางอำไพ เป็นบุตร นายจำรัสและ
นางแสงอินทร์ วรศิลป์ มีบุตร ธิดา รวม ๒ คน คือ :-

๑. เด็กชาย.....สังขะตะวรรณ

๒. เด็กชาย วิชฌพงศ์ สังขะตะวรรณ

เรืออากาศเอก สมศักดิ์ สังขะตะวรรณ สำเร็จ
การศึกษาวชิราวุธวิทยาลัย ชั้นมัธยมศึกษา ๖ จากโรงเรียน
ไตรมิตรวิทยาลัย จังหวัดพระนคร เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๔
ได้เข้ารับการศึกษาคือในโรงเรียนทหาร และชน
ทะเขยนทหาร เมื่อ ๑ เมษายน ๒๔๘๘ มีเครื่องหมาย
ทบ. ๒๔๘๘ สำเร็จการศึกษาระดับ ๒ จากโรงเรียน
พ.น. ๑๘๔๐
เตรียมนายร้อยทหารบก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ และ
สำเร็จการศึกษา ชั้น ๓ จากโรงเรียนนายร้อยพระ
จุลจอมเกล้า เมื่อ ๑ พฤษภาคม ๒๔๙๒ ได้รับ
พระราชทานยศ ว่าทเรืออากาศตรี รยเงินเดือน

ชั้น ๒๕ เติมนละ ๕๐ บาท และย้ายมาประจำกรม
เสนาธิการทหารอากาศ

ได้รับยศทหารตามลำดับ ดังนี้ —

วาทเรออากาศตรี เมื่อ ๑ พฤษภาคม ๒๔๕๒

เรออากาศตรี ,, ๑ มีนาคม ๒๔๕๓

เรออากาศโท ,, ๑ มกราคม ๒๔๕๕

เรออากาศเอก ,, ๑ มกราคม ๒๔๕๘

ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ และ
เหรียญ ตามลำดับ ดังนี้.

๑. เบญจมาภรณ์มงกุฎ เมื่อ ๕ ธันวาคม ๒๔๕๔

๒. เบญจมาภรณ์ช้างเผือก ,, ๕ ธันวาคม ๒๔๕๘

เรออากาศเอก สมศักดิ์ สังขะตะวรรณ ไต่ถึง

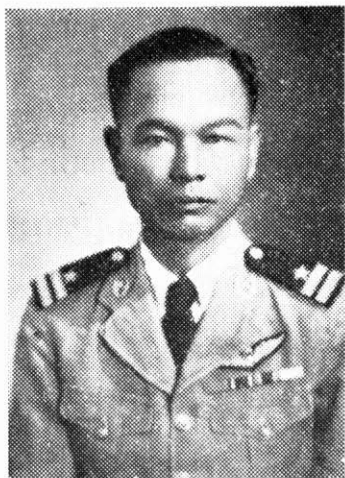
แก่กรรมในขณะการเดินทางกลับจากการสำรวจภาวะ

อากาศเกี่ยวกับความปลอดภัยในการบิน เนื่อง

จากเครื่องบินประสพอุบัติเหตุ เครื่องยนต์ซ้ายของลง

นอกสนามทุ่งห้วยตาก เครื่องยนต์ใหม่ เมื่อ

๒ มกราคม ๒๕๐๐

ประวัติ

เรืออากาศเอก ประวิทย์ บุญเสริม

เรืออากาศเอก ประวิทย์ บุญเสริม ซ้อเต็ม ทองคำ
บุญเสริม เกิด ณ วัน ๔ ๑๑ ปีระกา ตรงกับ
วันที่ ๒๖ ต.ค. พ.ศ. ๒๔๕๒ บิดา นายสุข นางรว
บุญเสริม ภูมิลำเนาเดิม บ้านท่าช้าง ตำบลท่าช้าง
หมู่ที่ ๑ อำเภอเสนาไห้ จังหวัดสระบุรี มีภรรยาชื่อ

นางชน บุญเสริม มีบุตร ๒ คน คือ นายมงคล
บุญเสริม นางช่อทิพย์ บุญเสริม

ก่อนเข้ารับราชการได้เล่าเรียนที่ ร.ร. มัชฌิมวิ
เบญจมพิตร อำเภอสุโขทัย จังหวัดพระนคร สำเร
ชั้นมัธยมที่ ๕ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ ๑๓ เม.ย. ๗๓
ได้สมัครเข้าเป็นศิษย์การบิน

๑ ส.ค. ๗๔	เป็นศิษย์การบินชั้นปฐม
๑ ก.พ. ๗๔	เป็นศิษย์การบินชั้นมัธยม
๑ พ.ค. ๗๖	เป็นนักบินประจำกอง สังกัด
ชน. ๓
๒๒ พ.ค. ๘๔	เป็นนักบินประจำกอง สังกัด
ชน. ๒
๑๕ ก.พ. ๘๗	เป็นนักบินประจำกอง สังกัด
ชน. ๑
๒๔ ม.ค. ๘๘	ไปสำรองราชการ ยก. ทอ.

- ๑ มี.ค. ๘๕ ออกจากราชการ (คราว
 ปรึชประ)
- ๑ ก.ย. ๘๕ กลับเข้ารับราชการในตำแหน่ง
 เกิม
- ๓ เม.ย. ๙๐ เป็นนักบินประจำ ขน. ๑
- ๑๒ เม.ย. ๙๑ เป็นนักบินประจำกอง รร.
 การบิน
- ๑ ก.พ. ๙๓ ไปประจำ สอ. ทอ.
- ๑๕ ม.ค. ๙๔ ไปเป็น ผ.ก.ก. กองบินภาคที่ ๓
- ๑๒ ต.ค. ๙๔ เป็นผู้ช่วยนายคลังกองที่ ๓
 แผนก ขย. กข. ร. ทอ.
- ๒๕ มี.ค. ๙๖ ประจำคลังที่ ๑ แผนกคลัง
 บร. ทอ.
- ๓ พ.ย. ๙๗ พ้นจากหน้าที่นักบินประจำกอง
- ๑๘ ก.พ. ๙๘ ไปประจำแผนกการบำรุง กอง
 บริการ พอ. ทอ.

ระหว่างรับราชการใต้เลือนยศ ดังนี้

๑ มี.ย. ๗๖	เป็นวาทสิยศ
๑๔ พ.ย. ๗๖	เป็นนายสิยศ
๒๐ เม.ย. ๗๘	เป็นวาทนายสิยศโท
๒๖ ส.ค. ๗๘	เป็นนายสิยศโท
๔ ม.ค. ๗๙	เป็นจ่าอากาศโท
๑ เม.ย. ๘๔	เป็นจ่าอากาศเอก
๒๔ พ.ค. ๘๗	เป็นพันจ่าอากาศโท
๑ เม.ย. ๘๘	เป็นพันจ่าอากาศเอก
๓ เม.ย. ๙๐	เป็นวาทเรืออากาศตรี
๑ ม.ค. ๙๑	เป็นเรืออากาศตรี
๑ ม.ค. ๙๔	เป็นเรืออากาศโท
๑ ม.ค. ๙๘	เป็นเรืออากาศเอก

ราชการทัพ

ในคราวพิพาทอินโดจีนฝรั่งเศส เหนือในกรณี
เรียกร้องขอคืนแดนคืน ตั้งแต่ ๑๘ พ.ย. ๘๓

ในคราวกรณีฉุกเฉินสงครามเอเชียบูรพา ตั้งแต่
๒๕ ม.ค. ๘๕ ถึง ๑ พ.ค. ๘๕

ในคราวกรณีฉุกเฉินปรายปรามกลาง ๓๐ มี.ย.
๘๕ ถึง ๕ ก.ย. ๘๕

เครื่องราชอิสริยาภรณ์

๒๐ ก.ย. ๘๒ เหรียญเงินมงกุฎไทย

๒๐ ก.ย. ๘๓ เหรียญเงินช้างเผือก

๓ มี.ย. ๘๔ เหรียญชัยสมรภูมิ

ครุฑ ๒๒ เม.ย. ๘๕ ไท่จันนาตายที่ลำปาง
ศักดิ์ บ้านท่าวีร์ ตำบลฝาง รวง อำเภอเมือง จังหวัด
สระบุรี กำหนดอายุได้ ๔๗ ปีเศษ.

ประวัติ

เรืออากาศเอก ประสิทธิ์ กสิรักษ์

เรืออากาศเอก ประสิทธิ์ กสิรักษ์ ผู้ดงแก่กรรม
เป็นบุตร นายแมน นางพัก กสิรักษ์ เกิดวัน
พฤหัสบดี ขึ้น ๔ ค่ำ เดือน ๖ ปีชวด ตรงกับวันที่
๑๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๕ ที่บ้านท่าบดวังไม้ขอน
อำเภอสุวรรณคโลก จังหวัดสุโขทัย มีประวัติการศึกษา
และการรับราชการโดยสังเขปดังนี้

พ.ศ. ๒๔๘๖ สอบวิชาสามัญได้ชั้นมัธยมปีที่ ๖
แห่งโรงเรียนประจำจังหวัดสุโขทัย (สุวรรณวิทยา)

พ.ศ. ๒๔๘๘ สมัครเข้าเป็นนักเรียน โรงเรียน
นายร้อย จปร.

พ.ศ. ๒๔๘๒ ออกรับราชการ ประจำกรม-
เสนาธิการทหารอากาศ ได้รับพระราชทานยศเป็น
ว่าทเวออากาศตรี และสมัครเข้าเป็นศิษย์การบิน
ณ โรงเรียนการบินนครราชสีมา

พ.ศ. ๒๔๘๓ ได้รับพระราชทานเครื่องราช-
อิสริยาภรณ์เบญจมาภรณ์ช้างเผือก

พ.ศ. ๒๔๘๕ ออกเป็นนักบินประจำกอง ได้รับ
พระราชทานยศเป็น เรออากาศโท วิทยเงินเดือน
๑๒๐ บาท เงินเพิ่มนักบิน ๑๒๐ บาท และย้ายไป
เป็นนักบินประจำกอง แห่งกองบินน้อยที่ ๔ กยได้รับ
คัดเลือกให้ทำหน้าที่พิเศษ คือ เข้าเป็นนักบินประจำ
ฝูงบินที่ ๑ พิเศษอีกตำแหน่งหนึ่ง

พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็น ผ.บ. หมวดบินที่ ๑ ผูกบินที่
๔๓ แห่งกองบินน้อยที่ ๕ กับไต่รอยพระราชทานยศ
เป็นเรืออากาศเอก เงินเดือน ๑๖๐ บาท เงินเพิ่ม
นักบินคงเดิม

พ.ศ. ๒๕๐๐ ย้ายมาเป็นนักบินประจำฝูงบินฝ่าย
ยุทธการ แห่งกองบินน้อยที่ ๑ รวยเงินเดือน ๒๐๐ บาท
เงินเพิ่มนักบินคงเดิม

เรืออากาศเอก ประสิทธิ์ กสิกรักษ์ ไต่ยศคำสั่งให้
ทำการบินด้วย บ.ช.๑๖ เมื่อ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๐๐
เริ่มชนจากสนามเวลา ๐๘.๓๐ เป็นการฝึกบินเพื่อฝึก
ซ้อมหาความชำนาญ โดยการบินหมู่ ประสพอุบัติเหตุ
เหตุ ที่ขานคำขอลหวิหมาก หมู่ที่ ๘ อ้าเกออย่าง
กระบี จังหวัดพระนคร เมื่อเวลา ๐๘.๕๐ เครื่องบิน
ไฟไหม้ เรืออากาศเอก ประสิทธิ์ กสิกรักษ์ ถึงแก่
กรรมทันที

ประวัติ

เรืออากาศตรี สุวัฒน์ ไตรรวโรค

เรืออากาศตรีสุวัฒน์ ไตรรวโรค เกิดชื่อ สวัสดิ์
ได้เปลี่ยนชื่อเป็นสุวัฒน์ เมื่อ ๑๐ พฤษภาคม ๒๔๘๖
เป็นบุตร ร้อยโทอ่อน และนางแจ่ม ไตรรวโรค เกิด
เมื่อวันอาทิตย์ แรม ๔ ค่ำ เดือน ๘ ปีมะเส็ง ตรงกับ
๘ กรกฎาคม ๒๔๖๐ ที่บ้านสระขวัญ หมู่ที่ ๕ ตำบล
ในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา

ภรรยาชื่อ ประไพ เป็นบุตร เวชอากาศครุฑคำ และ
นางบุญช่วย มีนัก มีบุตร อีกา รวม ๖ คน คือ

๑. นายวิระวัฒน์ ไวกรรโศก
๒. เก๊กชาย รวักกัก ไวกรรโศก
๓. เก๊กชาย สวพันธ์ ไวกรรโศก
๔. เก๊กชาย วรพันธ์ ไวกรรโศก
๕. เก๊กหญิง สุพรรณิ ไวกรรโศก
๖. เก๊กหญิง สวรรณา ไวกรรโศก

เวชอากาศครุฑวัฒน์ ไวกรรโศก สำเร็จการศึกษ
วิชาสามัญ ชั้นมัธยมที่ ๔ จากโรงเรียนมัธยมวิ
ราชาภิวัตน์ จังหวัดพระนคร เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๓ ได้
สมัครเข้ารับราชการเป็นช่างเครื่องผูกหัด ณ กองบิน
น้อยที่ ๓ จังหวัดนครราชสีมา และชนะเลิศเขียนทหาร
กองประจำการ เมื่อ ๓ เมษายน ๒๔๘๑ มีเครื่องหมาย
ทอ. ๒๔๘๑

นม. ๒

ไต่รับขัตติยธรรมตามลำดับกษัตริย์

พลทหาร	เมื่อ	๓ เมษายน	๒๔๘๑
เจ้าอากาศตรี	,,	๑๓ พฤษภาคม	๒๔๘๕
เจ้าอากาศโท	,,	๒๒ พฤษภาคม	๒๔๘๖
เจ้าอากาศเอก	,,	๗ มิถุนายน	๒๔๘๕
พันเจ้าอากาศตรี	,,	๑ มกราคม	๒๔๘๔
พันเจ้าอากาศเอก	,,	๑ กรกฎาคม	๒๔๘๔
วาทเรออากาศตรี	,,	๑ กรกฎาคม	๒๔๘๗
เรออากาศตรี	,,	๑ มกราคม	๒๔๘๘

ได้เคยปฏิบัติราชการทัพบก รวม ๑ ครั้ง คือ

ระหว่าง ๒๕ มกราคม ๒๔๘๕ ถึง ๑ มกราคม ๒๔๘๕
ได้ปฏิบัติราชการสนามในกรณีฉุกเฉิน
มหาสงครามเอเชียบูรพา

ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ และ
เหรียญตามลำดับกษัตริย์

๑. เหยียบยู่ของมงกุฎ เมื่อ ๒๕ มิถุนายน ๒๔๕๔

๒. เหยียบยู่ของช้างเผือก เมื่อ ๑๗ พฤศจิกายน

๒๔๕๖

๓. เหยียบยู่กรมมาลา เมื่อ ๕ ธันวาคม ๒๔๕๘

เรืออากาศตรี สวัสดิ์ วัฒนวิไล วิศวกรโรค ได้ตั้งแก่กรรม
เนื่องจากเครื่องบินประจวบเหตุ เครื่องยนต์ซอกของ
ลงนอกสนามทิ้งหวัคตาค เครื่องบินไฟไหม้ เมื่อ

๒ มกราคม ๒๕๐๐

ประวัติ

เรืออากาศตรี สวัช เวียงวลัย

ร.ต. สวัช เวียงวลัย เกิดที่บ้านสงเปลือย หมู่
ที่ ๕ ตำบลนามน อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัด
กาฬสินธุ์ เมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๔๗๒ ตรงกับ
วันอาทิตย์ แรม ๗ ค่ำ เดือน ๔ ปีมะเส็ง เป็นบุตร

นายพรหมมาและนางสุณฑิ เวียงวลัย ซึ่งได้ลงแก่
กรรมไปแล้วทั้งสองคน ร.ต. สวัสดิ์ เวียงวลัย มีพนอง
ร่วมบิดามารดาเดียวกัน ๓ คน คือ

๑. ร.ต. สวัสดิ์ เวียงวลัย

๒. นางเกษร สาสนันท์

๓. น.ส. โภคผล เวียงวลัย

การศึกษา ๑. สำเร็จชั้นประถมศึกษาที่ ๔ ที่โรงเรียน
สงเปลือย “วิทยาคาร” เมื่อ

พ.ศ. ๒๔๘๒

๒. สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาที่ ๖ ที่โรงเรียน
กาฬสินธุ์ “พิทยาสรรพ” เมื่อ

พ.ศ. ๒๔๘๘

๓. สำเร็จชั้นประโยคครูประถมของ
ร.ว. ฝึกหัดครูประถม เมื่อ พ.ศ.

๒๔๙๑

๔. สำเร็จชั้นประโยคครูมัธยม ของ
ร.ร. ผกหคครูมัธยม เมื่อ พ.ศ.

๒๔๕๓

เมื่อสำเร็จการศึกษาจาก ร.ร. ผกหคครูมัธยม
แล้ว ร.ต. สวัสดิ์ ไท้ประกอบอาชีพครั้งแรกโดยสมัคร
เข้าเป็นครูโรงเรียนราษฎร ที่อำเภอบ้านโป่ง จังหวัด
ราชบุรี เป็นเวลา ๑ ปีเศษ

การรับราชการ หลังจากท ร.ต. สวัสดิ์ ไท้ลา
ออกจากครูโรงเรียนราษฎรที่อำเภอบ้านโป่งแล้ว ก็
ได้เข้ารับราชการในกรมวิสามัญศึกษา กระทรวง
ศึกษาธิการ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๕
ในตำแหน่งครูประจำกรมวิสามัญศึกษา อัตราชั้นตรี
อันดับ ๑ ต่อมาได้รับแต่งตั้งย้ายไปดำรงตำแหน่ง
ครู ร.ร. ชลบุรี “ชวราษฎรบำรุง” จังหวัดชลบุรี
สังกัดแผนก ร.ร. มัธยมส่วนภูมิภาค กอง ร.ร. รัฐบาล

กรมวิสามัญศึกษา เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๕
แล้วไต่ลาออกเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๔๕๗ ซึ่งรวม
เวลาข้าราชการในกระทรวงศึกษาธิการ เป็นเวลา
๒ ปี ๕ เดือน

เมื่อ ร.ศ. สวัช ไต่ลาออกจากกระทรวงศึกษา
ธิการแล้ว ก็ได้เข้ารับราชการในกองทัพอากาศ
กระทรวงกลาโหม เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ.
๒๔๕๗ ตามคำสั่งกระทรวงกลาโหม ที่ ๑๓/๑๖๘๗
ลงวันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๘ และได้รับแต่งตั้ง
ยศ เป็นว่าที่ เรืออากาศตรี รยงน เกอนชน ๑
อัตรา ๕๐ บาท ในครั้งสุดท้ายได้ย้ายมาดำรง
ตำแหน่งนายทหารประจำห้องยุทธการ กองยุทธการ
ผสม กองยุทธการ กองบินยุทธการ ตามคำสั่ง ทอ.
ที่ ๓๓๑/๒๔๕๘ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๔๕๘

ร.ศ. สวัช ถูกรถยนต์ชนที่ถนนพิษณุโลก ตอน
หน้าสนามม้านางเล็ง พระนคร เมื่อวันที่ ๒ เมษายน

พ.ศ. ๒๔๕๕ เวลา ๒๒.๐๐ น. เคษ และไคถง
แถกรรวมทโรงพยาบาลตำรวร เมอวนท ๓ เมษายน
พ.ศ. ๒๔๕๕

ประวัติ

เจ้าอากาศโท สุวรรณ กลิ่นศรีสุข

เจ้าอากาศโท สุวรรณ กลิ่นศรีสุข เป็นบุตร ร.ต.
เทียบ และนางแตะ กลิ่นศรีสุข เกิดเมื่อ ๒๑
กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๗ ที่อำเภอบ้านจั่นจังหวัด
คำมบล้านชวณ จังหวัดชัยภูมิ

เจ้าอากาศโท สุวรรณ กลิ่นศรีสุข สำเร็จการ
ศึกษาวิชาสามัญชั้นมัธยมศึกษา ๖ จากโรงเรียนสหะ

วิทยา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖ ได้เข้ารับการศึกษาเป็น
นักเรียนท่าอากาศช่างวิทยุเมื่อ ค.ย. ๒๔๕๖ มีเครื่อง

หมาย ท.อ. ๒๔๕๖ และได้รับยศเป็นท่าอากาศโท
ช.บ. ๒๒๕

เมื่อ ๑ เมษายน ๒๔๕๘ รับเงินเดือนชั้น ๗ เดือนละ
๕๒บาท ประจำช่างสื่อสาร ฝ่ายการซ่อม แผนก
บำรุงการบิน รร. กย.

ท่าอากาศโท สุวรรณ ถิ่นศิริสุข ถึงแก่กรรม
เมื่อค.ย. ๑ ค.ศ. ๒๕๐๐ เวลาประมาณ ๐๔.๐๐ น.
เนื่องจากชกมวยซึ่งเขารอบที่สนามทอ.ที่โรงพยาบาล
ภูมิพล.

กากับนกพิลาป

พ่อครัวของเศรษฐีเมืองพาราณสีคนหนึ่ง เป็น
คนใจบุญ เขากระเช้าใส่กล้วยทำเป็นรังแขวนไว้
ในโรงครัวให้นกอาศัย ต่อมามีนกพิลาปตัวหนึ่ง
มาอาศัยอยู่ในรังนั้น เข้าออกไปหากินเย็นกลับรัง
เป็นปรกติสืบมา อยู่มา มีกาตัวหนึ่งบินมาจับที่
ท้ายครัว เห็นปลาและเนื้อสด ที่เขานำมาจะประกอบ
เป็นอาหารแขวนเรียงรายอยู่ในโรงครัวมากมาย ใจก็
เค่นระทกอยากจะกิน เพราะนาน ๆ จะพบเช่นนั้น
คิดอยู่แต่ในใจว่า ทำอย่างไรหนอ เราจะได้โอกาส
เหมาะ ๆ กินปลาและเนื้อเหล่านั้น เพราะที่ขานน
เจ้าของบ้านเป็นคนมั่งคั่ง ปลาและเนื้อสดเช่นนี้คงมี
เสมอไม่ขาด กวาดสายตามองไป ก็เห็นนกพิลาป
ซึ่งกลบจากหากินในตอนเย็น ก็เกิดความคิดและ
ทักสินใจว่า ต้องอาศัยนกพิลาปนี้จึงจะสำเร็จ วัน
รุ่งขึ้นก็บินไปคอยที่ครัวบ้านเศรษฐีนั้นแต่เช้า ใต้เวลา

นกพิลาขออกไปหากิน เมื่อนกพิลาขบินไปทางไหน กาก็บินติดตามแจ้ไปทางนั้น นกพิลาขสงสัยว่าทำไม กาจจึงบินติดตามเรา จึงร้องถามไปว่า “สหาย เจ้าบินติดตามข้าไปเช่นนั้น มีความประสงค์อะไร”

กาจซึ่งได้วาดโครงการไว้ไว้ในใจนานแล้ว ก็กล่าวคำอันไพเราะนี้มนวลตอไปทันทีว่า “นายครี ขำพเจ้า สังเกตมานานแล้ว กิริยามารยาทของท่านเรียบร้อย ละมุดละไมจับใจข้าพเจ้านัก อยู่กับพวกกาก็มานานแล้ว ไม่เคยเห็นผลที่น่าสนใจเหมือนท่านเลย ข้าพเจ้าขอฝากตัวไว้ใช้อยู่กับท่านด้วยเถิด”

นกพิลาขเห็นสัตว์เจ้าความคึกคักได้ปลงใจเชื่อง่าย และหลงนิยมในคำสรรเสริญเป็นขอนัก จึงพูดทันทีว่า “สหายเอ๋ย จะไม่เข้าที่ละครระมิง เราต่างหากินกันคนละแบบ ท่านแบบหนึ่ง ข้าพเจ้าอีกแบบหนึ่ง”

กาจตอบว่า “ไม่เป็นไรหรอกนาย อาหารไม่เป็นข้อขัดขวาง มิตรภาพระหว่างกัน ความมีน้ำใจรัก

เควรพนันต่างหากที่ข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่าน ข้าพเจ้าจะ
 ปรียปรุงตัวให้เขากยท่านได้ ท่านกินอย่างไร ข้าพเจ้า
 ก็กินอย่างนั้น ไม่ซำกเชื่อว่าข้าพเจ้าคงจะปรียปรุง
 ตัวให้เขาระกยเคี้ยวกับท่านได้ เวลาท่านออกไปหากิน
 ข้าพเจ้าก็ซอกคิกตามท่านไปค้วย”

นกพิลาปใจอ่อนเห็นว่ากาพคก้วยน้ำใสใจจริง จึง
 รัยปากว่า “คคลง แคซออย่างหนึ่ง คคือย่ำประมำท
 ท่านอยู่ค้วย ข้าพเจ้า ประมำทไม่ได้ เพราะประมำท
 นั้นแทะละเป็นหนทางแห่งความเสียนำนาประการ ถึง
 เสยชวคเป็นทลศ เพราะฉะนั้น ท่านคองไม่ประมำท”
 แล้วยงแนะนำคคคเอนค้วยความหวังคคอกมำก

เมอบินไปคังโคจรภูมิ ขณะทนกพิลาปกำล้งง่วน
 อยู่ค้วยการทำอาหารบรจรใส่ปากใส่คอง กำก้ทลยไป
 ซอกทางหนง จกคอนชวชควำยเลอกคินค้วยหนอน
 พอมแลวค้วยบมำทนกพิลาปพควำ “น่ำยครย นก
 จวนเย็นค้ำแล้ว การทำอะไรนค้วยจะร่วเวลา แม้ใน

การหากิน ก็น่าจะกระทำด้วยความสิ้นเปลืองเวลา การกระทำที่เกินเวลาไม่เป็นการดี ข้าพเจ้าเคยได้ฟังมาเช่นนั้น เพราะฉะนั้น เรากลยกับเด็กนาย”

พ่อครัวเห็นนกพิลาบบินกลยรัง มีกาเป็นเพื่อน ตีความมาด้วย ก็กลยรังจับแจกรังสำหรับกาอกรังหนึ่งค่างหาก แขนงไว้ในโรงครัวใกล้ๆ กัน จำเต็มเท่านั้นมา ที่โรงครัวนั้นก็มิกากับนกพิลาบพ้านกอยู่อย่างเห็นสข ท่อมาอีก ๒-๓ วัน มีคนนำเอาปลาและเนื้อสดมาให้ท่านเศรษฐีมากมาย พ่อครัวก็นำมาแขวนไว้ในโรงครัวระเกะระกะ กากลยจากหากินในตอนเย็นมาเจาะอาหารอันโอชะรส ซึ่งได้ค้อยโอบาสมานานแล้ว ความกระหายได้ประดังมาเป็นดินพินแทบอกใจไม่อยู่ นอนกระสับกระส่ายอยู่ในรัง ด้วยความคิดว่า “วันพรุ่งนี้ จะต้องทำเป็นไม้สยาย นอนช่วยเหลืออยู่ในรังนี้ เพศคยคานกพิลาบ ความปรารถนาของเราจะถึงที่สุดในวันพรุ่งนี้แล้ว

วันรุ่งขึ้น ก่อนที่นกพิลาปจะออกไปหากิน ก็ร้อง
ปลุกเพื่อนว่า “สหายเฮ้ย ทำไมยังไม่คืนแล้ว กา
ไม่เคยคืนสายเลยนนา ชาวโลกเขาถือเอาเป็นเยี่ยง
ที่เคียวว่า หากินกเยี่ยงกา วันนทำไมคืนสายเล่า”

กาตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่สบายเสียแล้ว เป็นโรค
ท้องเสีย นอนไม่หลับตลอดคืน เพ็ญเต็มที ไปไม่ไหว
นายไปเถิด”

นกพิลาปท้วงว่า “อะไร? สหาย กาเป็นโรคท้อง
เสียไม่เคยพบ คนทั้งคนอาหารที่กินเข้าไปมันก็ต้อง
ย่อยยามไต่ยามหนึ่ง แม้จะกินวัตถุบางอย่างเช่นได้
ตะเกียงเข็นขันเข้าไป ก็จะต้องย่อยพักเคี้ยวเท่านั้น ท่าน
อยากกินปลาสดเนื้อสดในครวันนสิไม่ว่า มานแน่
กาเฮ้ย ข้าพเจ้าจะกระซิบบอกให้ ชนชั่ววูบของบุรีโลก
ของคน ท่านเข็นสัตว์อย่าไปแตะต้องเขาเป็นอันขาด
ไปหากินกับข้าพเจ้าเถิดนะ”

กากมีลคะความอยากลงได้ นึกเกลียดหน้า
 นกพิลาญที่รทำทณ จึงคอบขนกรานว่า “ข้าพเจ้าไม่
 สบายจริงๆ ท่านกลบเห็นเป็นเล่ห์เกทขายไปได้ ท่าน
 คอบแคะขคดอะไร เป็นเรื่องกายควเสมอ พยกัน
 ครวงแรกกหนหงแลว ครวงนค ออกหนหงเสอ เรื่อง
 ที่ไม่เอนคเ นน นะ มันคเเป็นแลวมากมายนะท่าน
 ข้าพเจ้าไม่สบายจริงๆ ไปไม่ไหวจริงๆ เชิญท่านไป
 ผู้เคยวเดค”

นกพิลาญจึงสอนยาออกครวงหงว่า “ถ้าอย่างนั้น
 ระวังควให้คนะ คังรเองแหละ อย่าลอ่านาจความ
 อยากเอนอนชาค มีคะนน จักเสยใจภายหลง” เคอน
 เสร์จแลวก็ขนไปหวกินคามาปรกค

ฝ่ายพ่อครวก็นำเอาปลาและเนอเหล่านนปรงเป็น
 อาหารหลายหลากมากชนคควยกน ส่งกลนหอม
 ทระหลบโรงครว ครนสูกแลว ก็คกใส่ชามคังไว้

เรียงรายบนโต๊ะพักอาหาร ระเบิดฟ้าภาชนะไว้ก็เกรง
 ว่าไอน้ำจะตกลงมาทำให้เสียรส เบ็ดฝ้ายมัดไว้พอให้
 ไชระเหยไต่ เอาการระชอนเกินไว้ข้างบนอีกชั้นหนึ่ง
 ออกไปยื่นเชือกหึงอ้อยข้างนอกครัว ตอนนั้นเอง กา
 ชงรับคาคออยส่งเกดอ้อยแล้ว จึงผงกหัวขึ้นเห็นพ่อครัว
 ออกไปข้างนอก จึงคิดว่าถึงเวลาแล้ว คราวนี้สำเร็จ
 แน่ แต่เกิดขบขญหว่า เราจะกินเนื้อชนใหญ่หรือกิน
 ชนเล็กดี เขาสอนกันมาว่า อยากรักมากให้กินน้อย
 อยากรักน้อยให้กินหิวแม่มีอ แต่ในกรณี ถ้ากินเนื้อ
 ชนเล็กก็อึดอัด เพราะต้องกินหลายชน เราต้องกิน
 ชนใหญ่ โดยเอามาชนเคี้ยวแล้วมานอนกินในรัง
 ก็ดีกว่า เร็วเท่าความคึก โผล่ถันออกจากรัง ลงไป
 แอยอยู่ใกล้ๆ กระชอน แรงลมยิ่งทำให้กระชอน
 กระเทือนดัง “กร๊ก”

พ่อครัวหุไว้ไคยินเสียงกร๊กก็สงสัยว่า เสียง
 อะไร ค้อมเข้าไปดูเห็นกาก็จำได้ นึกในใจว่า “โอภา

นมนนเรศวร อากาศจะกินต้มแกงของท่านเศรษฐี
 เราอาศัยท่านเศรษฐี จึงเลี้ยงกวรอคมาเท่าทกวอน
 ไม่ใช่อาศัยการระยำทวน จะอาศัยโยคกษมนทำไม”
 ว่าแล้วก็ค่อย ๆ ปักประกาศอันจับใจได้ ถอกขนจน
 เกือบจะเหลือไว้เพียงกระดูกคอทวนหัว กุศลซ้าย ๆ
 หงอน แล้วเอาเกลือบ่นขงสัดคำเขาควยกัน คลุกกับ
 เป็รียงอกทหนง ทาทวทงทว กล่าวสัททว่า “นแนะ
 โธระยำ เอ็งมากระทำปลาและเนอของท่านเศรษฐีให้
 เป็นเคน ไม่เจียมตัว” แล้วโยนลงไปในวังตามเคิม
 กาเสวยทุกขเวทนาแสนสาหัส นอนสิ้นเทา ร้อง
 ครวญครางอยู่

นกพิลาปลกตย์จากหากินในตอนเย็น เห็นกานอน
 ครางอยู่ จึงกล่าวเขาระว่า

“นแนะนางนคยงม้หงอน เป็นลูกหลาน
 ของเมฆ เป็นไรจึงลอบเข้ามาในวังกา

นางนกยางมาทรงนเสียดอก รังนั้น
เป็นรังของกาเพื่อนของข้าพเจ้าคราย
มาก”

กาไทพงกงนกรทนน ว่านกพิลาญพคเขาระให้ แต่
ไม่รูจะทำอย่างไร จึงพคก้วยหวังจะรีบเมตคจาจากนก
พิลาญว่า

“ข้าพเจ้ามิใช่่นกยางมีหงอนหรือค
ข้าพเจ้า เป็นกาใจโลเลควันนี้ แหละ
เพราะไม่เชอคคำของท่าน ท่านจึง
มาเห็นข้าพเจ้าถูกถอนขนเสียดอน-
จอนเลย”

นกพิลาญไทพงกงนน จึงกล่าวท้อไปว่า

“เพื่อนเอย ท่านจกคองประสพทกข์
เช่นนบอย ๆ ละ เพราะปรกคคของ
ท่านเป็นเช่นนน ชอยลคเขากิน

ชะโมยเขากิน ของกินของคน พวก
นกระกินของเขาไม่ได้ง่าย ๆ คอก”

กาไม่ยอมจำนนอย่างร้ายคาย ยังมีความคึก
โตแย้งอยู่ในใจจึงกล่าวว่า

“ถ้าข้าพเจ้าทำได้สนิทสนม ไม่ให้
เขาจับไต่ไล่ทัน ก็คงจะกินได้อย่าง
สบาย ๆ และกินได้อย่างอร่อย แต่
ข้าพเจ้าเป็นเช่นนั้น เพราะข้าพเจ้า
ทำไม่สนิท ทำให้เขาจับไต่ไล่ทัน
มันเป็นกรรมของข้าพเจ้าเอง”

นกพิลาข้กล่าวว่า

“กาเอ๋ย ผู้ใดก็ตาม เมื่อท่านผู้
หวังดี อนุเคราะห์ช่วยจืดเกอกลง
กล่าวตักเตือนอยู่ไม่ยอมกระทำตาม
คำสั่งสอนของท่าน ผู้นั้นย่อมชบเขา

เหมือนท่านผู้เป็นกา ไม่เชื่อคำ
 ของข้าพเจ้าผู้เป็นนกพิลาญ จึงตอง
 ตกอยู่ในเงอมือของอมิตร นอน
 แช่วอยู่ฉะนั้น”

นกพิลาญพูดแล้ว เกิดความคิดขึ้นว่า “การอาศัย
 ผู้ใดอยู่ไ้รับความสุข ก็ไม่ควรนำความเดือดร้อน
 มาสู่ฉฉฉฉฉฉ เราได้ทำให้พ่อครัว เดือดร้อนเสียแล้ว
 ก็ไม่ควรจะอยู่กับท่านต่อไป” คิดแล้วก็บินออกไปจาก
 โรงครัว ส่วนกาฉฉฉฉฉฉนอนตายอยู่ในกระเช้านนเอง

เรื่องนเกบความจากกไปตชาตก เอกนยาต และ
 โลตชาตก ติกนียาต อรรถกถาชาตก ภาค ๒ และ
 ภาค ๔

แรงหนุ่มมิกโลปะ

มพญาแรงตัวหนงชอชประณะ อาศัยอยทเขา
 คิชณกฎ พร้อมด้วยบริวารมประมาณมาก มลกทว
 หนงเขนทรกนในหม่แรงเรียกว่า มิกโลปะ มกาลง
 วิชาแข่งแรง อยมา ฅวันหนง ลูกพญาแรงน
 อยากจะอวคเพื่อนแรงทวยกนในทางขิน จึงขนเสยสูง
 ฝยเกินขนาดทพวกแรงเคยขินกน พวกแรงเห็นวจะ
 เชนอนครายเสยเปล่า จึงไปยอกพญาแรงว “บุตร
 ของท่านขินสูงเกินขนาดน้จะเกคอินคราย ควรทก
 เคอนให้รทวเสยขง ”

พญาแรงไคฟงคงน มีไคคคสังเสริมลูกในทาง
 ผิต ๆ จึงเรียกทวมาพตทกเคอนว “ลูกเอย พวก
 แรงพตกนว เจ้าขนสูงเกินขนาดทแรงขินกนจริงใหม่
 อยานะลูก เชอพอเถค ผู้ทขนสูงเกินไปจกคองสน
 ชวค ” แลวไคกล่าวสอนยาดงโทษการขินสูงและคุณ
 ของการขินธรรมคให้ลูกฟงคงน

“มิกโลประเอ็บ คติของเจ้าทำนอง
 นั้น (หมายถึงการบินสูง) พ่อ
 ไม่ชอบใจเลย ลูกเอ็บเจ้าบินสูง
 เกินไปละ เจ้ากำลังบินสูงเกินภูมิ
 ลูกเอ็บ เมื่อลูกบินขึ้นไปจนเห็นผืน
 คนทงหมด ปรากฏเหมือนชนกระตังนา
 รงกลีบเพียงนั้น อย่าบินสูงเกินไป
 กว่านั้นเป็นอันขาด ชนาคการบินสูง
 ของแรงแม้เพียงนั้นนะลูก ผึ่งนกแม่
 เหล่าอันทบินไปในอากาศก็มีกำหนด
 นกเหล่านั้น ที่สำคัญ คนว่า แข็งแรง
 ทนทาน พวกมันบินสูงเกินกำหนดนั้น
 ถูกลมพัด ผันร่างกายกระเจตกระเจาย
 ภายเสียมากต่อมาก ”

ฝ่ายมิกโลประผลก แม่พญาแรงแม้พอจะคักเตือน
 ภัยความหวงคักมิได้เชอพง คักคนองโลกแล่นไป

ความประสาทมุ่ม แม้จะเห็นผณคินเท่ากระทรงนาคาม
 ทพอสงไวคมีไกลกลละ ทยานสงชนไปอิก จนเข้า
 เขตลมกรก เลยถูกลมพักร้างกายแหลกเป็นชั้น ๆ
 หายไปในอากาศนั้เอง เพราะฉะนนั้น พระพทอเจ้า
 ครนครสเภาเรองนไทรภักษพุง แล่วทรงสรุปีในทสกว่า

“แรงหน่มมิกโละปะไม่เชอพงคำสอน
 ของแรงชออปวัฒณะผู้พอ ผู้เวริญวีย
 ล้วงแคนเข้าไปในเขตลมกรก ทก
 อยู่ในอำนารของลมร้าย ลุก เมีย
 และ ฉอนท พงพาอาศัยเขา ทงหมค
 พลอยถงความย้อยยัยไปค้วย เพราะ
 เขาผเคียวทวคอ เช่นเคียวกนนั้น
 แหลละ ผู้ใดในโลกนั้ ไม่เชอถอย
 พงคำของท่านผู้เวริญแล้ว เป็นคน
 ชุ่มช่าม ประพตคินอกลุ่นออกทาง

ย่อมเป็นเหมือนแรง ทะเลเมื่อกำสน
 ณะนั้น ผงชนพากันถึงความข่อยยัย
 เพราะไม่เชื่อกำสนของผู้นั้น”

เรืองนเก็บความจากมิกโลปซาคก ฉก๊กนิยาค

อรรถกถาซาคก ภาค ๕.

พิมพ์

โรงพิมพ์ทหารอากาศ

บางซื่อ — พระนคร — โทร. ๔๖๔๕๓

เรืออากาศโท ขวัญ เอี่ยมวุฒิ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

พ.ศ. ๒๕๐๐